

Mlademu, nadobudnemu pisatelju so oskrbeli njegovi prijatelji, zlasti Puškin in Žukovskij, službo namestnega učitelja zgodovine na vseučilišču v Peterburgu; vendar je Gogolj ta posel kmalu zopet popustil ter se popolnoma posvetil pisateljevanju. Ni mu prijalo birokratsko, vezano življenje vseučilišnega profesorja; neodoljivo mu je bilo hrepenenje po neomejeni prostosti, kakršno uživajo kozaki po Ukrajini. Ko so v tem času njegove povesti zaslovene mej rojaki, je bil oproščen najhujših materialnih skrbi; zato se je lahko osvobodil drugih dolžnosti, da je tem uspešneje deloval na pisateljskem polju. Že tedaj je pričel nabirati gradivo za svoje slavno delo, za roman: „Mrtve duše“. Neopisane je vtise, kateri je napravil prvi del tega Gogoljevega romana v literarnem svetu ruskem in tudi mej čitajočim občinstvom. Prikupljiv humor, preprosta, skoraj bi rekli, same sebe ne zavedajoča se resnicoljubnost, temeljito poznavanje ruskega življenja — vse to je pripomoglo, da je Gogolj naslikal v tem romanu istinito sliko najraznejših izvirnih tipov ruskega življenja in sicer po njih solnčni in senčni strani. Dobro znan in mnogo čitan je tudi Gogoljev „Revizor“, v katerem šiba z živim sarkazmom birokratsko življenje svoje dôle. Posebno krasen je tudi roman: „Taras Bulba.“ Zadnja leta so mu opešale njegove duševne sile. Živel je v veri, da je s svojimi spisi marsikaj zagrešil, opisujoč napake ruskega naroda, in je hotel to popraviti posebno z drugim delom „Mrtvih duš“, kateri pa ni obstal pred sodbo ruskih kritikov. Sluteč, da mu pešajo duševne in telesne sile, si je iskal opore v veri, pisal v tem smislu in tudi potoval v Palestino, da si zopet razjasni duha. Toda njegovo delo je bilo končano. Mehka njegova narava je žal prezgodaj onemogla v borbah življenja, in Gogolj je v najboljših letih umrl l. 1852. v Moskvi. Ob njegovi smrti je zopet oživel njegov spomin, ki je zadnja leta njegovega življenja nekaj zatemnel.

In sedaj petdeset let po njegovi smrti so se ruski književniki zopet spominjali literarnih zaslug Gogoljevih ter ga proslavljali zlasti kot vstvaritelja modernega ruskega romana.

—n.

Žukovskij o umetnosti. Slavni ruski pisatelj Žukovskij je pisal o pesništvu: „Pesništvo mora blaziti estetične dušne zmožnosti, domišljijo, dovtipnost in čuvstvo. Ali pesnik ne sme dražiti domišljije na škodo razumu, razvijati dovtipnosti na račun dostojnosti in ne sme poveličevati ljubezni tako, da bi zavajal v nenravnost. Razen umetniških dolžnosti ima pesnik tudi dolžnosti do Boga, do domovine in do bližnjega. Te dolžnosti mora izpolnjevati z največjo natančnostjo, ker si je izbral odličen in svet poklic. Vsak bravec ima pravico, da v pesmi najostreje sodi ne le umetnika, ampak tudi človeka.

Slab pesnik, kateremu se ne zdi nravna sodba ravno tako upoštevanja vredna, kakor estetična kritika!“

Aleksej Potěhin je izmed najpriljubljenejših ruskih pisateljev. Ob petdesetletnici njegovega dramatičnega delovanja mu je priredila „Russkaja akademija jazyka i slovesnosti“ slavnostno zborovanje, pri katerem je predaval romanopisec Boborykin o razvoju ruske dramatike. Opisal je Ostrovskega in Grigorjeva kot prednika Potěhinova in podal napoved pregled njegovih literarnih del. Potěhin predstavlja plemenitaše, in sicer najrajši majhne plemenitnike, kakor Ostrovskij meščanstvo in trgovstvo. Posebno živo kaže, kako demoralizira mestni vpliv majhno plemstvo po deželi. Potěhin je tudi reformator ruskega pozorišča. Vlada ga je imenovala za dramaturga skupno z Vševoločskim, ravnateljem carskih gledališč.

Ruska cerkev. Rusija stopa vedno odločneje v krog svetovnih kulturnih držav. Sicer je bila že od nekdaj po svoji politični moči velesila prve vrste, vendar se kaže zdaj vedno očitneje nesoglasnost med starihim bizantskim razkolništvom in med duhom nove kulture. Katoliška cerkev ima pač vse pogoje, da more z vsakim novodobnim napredkom stopiti na svetovno pozorišče kot prva kulturna sila; a razkolna cerkev je izgubila to moč, ko se je ločila od svojega središča, od Rima. To važno kulturno vprašanje se je v zadnjem času razmotrivalo obširno tudi v ruskem časopisju, seveda, kolikor mu je to dopuščala v tem jako stroga cenzura. V francoskem jeziku razpravlja o tem J. Moszyński v odprtem pismu na grofa Goleničeva-Kutuzova. Kot najboljše sredstvo, ki bi moglo ozdraviti Rusijo, so priporočali posebno pristaši Tolstega, da se naj uvede popolna „svoboda vesti“. A Moszyński pravi, da bi to ne bila prava pot, ker bi s tem prišla Rusija v oblast prostozidarskim in judovskim vplivom. V prvi vrsti je treba po nazorih Moszyškega, da se v Rusiji osvobodi cerkev državne sužnosti — seveda ne da bi se pri tem pretrgali prijateljski stiki med cerkvijo in državo — in da bi se razkolna cerkev spojila s katoliško cerkvijo. Potem bi se pomirilo nasprotstvo med Rusi in med Poljaki, omogočila bi se trajna zveza med Avstrijo in med Rusijo, in s tem bi se položil temelj novemu kulturnemu razvoju.

Viktor Hugo. „Dom in Svet“ prinaša v tej številki sliko znamenitega francoskega pesnika in pisatelja Viktorja Hugona, katerega stoletni rojstni spomin so Francozi posebno sijajno praznovali 26. februarja t. l. Slavni akademik Jul. Lemaitre je zapisal ob tem povodu sledeče besede: „Vse stranke, vsa mišljenja se smejo sklicevati na Hugona. Ludovik Veuillot je rekel, da je Viktor Hugo zvon, ki vibrira v vseh glasovih. To je istina. On je jeka, svet za-se, zato si ga nikdo ne more prisvojiti.“ O pomenu Hu-

gonovega slovstvenega delovanja sporočimo obširneje v prihodnji številki.

Matilda Serao. Ena najzanimivejših pisateljic v novem slovstvu je Matilda Serao. V njenem življenju odseva duševni razvoj novodobnega človeštva. V povestih iz mlajše dōbe je sledila verističnim strujam. Posnemala je skeptični realizem francoskih pisateljev in se udajala njih materialističnim težnjam. A občutila je živo svežega duha prerajajočega se duševnega razvoja in ga pozdravila v slovitem pismu „Vitezom ideala“! Nato je šla v Palestino in pod vtiskom novih idej napisala povest „Nel paese di Gesù“, v kateri je povzdignila svojega duha do čiste, gorke religije. Posebno pozornost pa je zbudila njena povest „Suor Giovanna della Croce“. Pretresljivo popisuje v tej duhoviti povesti nesrečno usodo iz samostana kruto izgnane redovnice. V Italiji so v imenu „svobode in napredka“ med raznimi

Viktor Hugo.

drugimi redovnicami iz samostana izgnali tudi sestro Jovano. Za to, da so ji pokončali njen pravi poklic, so jej dali bornih tisoč lir ter jo pahnili vun v sovražni svet. Niti dote, ki jo je prinesla seboj v samostan, ni dobila nazaj. Zdaj pa je pahnjena v zlobni in sovražni svet, kateri nje ne umeje in ona ne njega. Njena čista duša se bori s propalostjo in zmaguje v najhujših bojih. Že prej je bila Matilda Serao obdelala slično snov v povesti „La Ballerina“, v kateri je popisala gledališko plesavko, ki se v najtežavnejših borbah ohrani nepokvarjeno. Sestra Jovana se mora potikati okoli pri sorodnikih, in sredi najbolj izkvarjenih ljudskih slojev izkuša vse muke bede in krivice. V pretresljivem poglavju „Il ventre di Napoli“ je pisateljica z živimi barvami drastično naslikala najbolj dramatične prizore te bolesterne borbe. V zadnjem poglavju pisateljica živo kaže veliki razloček med krščansko in med moderno dobrodelnostjo.

„Obed za siromake“ priredé v eni najuglednejših napolijskih hiš — a ta „siromašni obed“ je namenjen bolj za to, da se tam šopirijo samoljubne bogate dame pod pretvezo dobrodelnosti, kakor pa za uboge, kruha lačne siromake. Med ubožci pa je tudi sestra Jovana, potrta od starosti in revščine, in v njeni duši še tembolj bolesterno odmeva ta kričeči razpor med modernim svetom in med čuvstvovanjem krščanskega srca. Tako slika Matilda Serao svoje „anime melanconiche, eroiche, tristi, fatali!“

Filippo Machetti. Dnē 18. jan. je umrl v Rimu v starosti 66 let glasbenik Filippo Machetti. Zložil je več del; najznamenitejše se imenuje „Ruy Blas.“ Petnajst let je bil načelnik „Akademije sv. Cecilije“. Splošno so ga priznavali kot enega najboljših laških glasbenikov.

Kaj Nemci najrajši čitajo? Uredništvo berlinskega časopisa „Das literarische Echo“ je razposlalo na izposojevalnice knjig vprašanje, katere pisatelje njihovi odjemavci najrajši beró. Iz 65 odgovorov sledi, da so se največkrat zahtevale knjige: C. Viebig, „Das tägliche Brot“; G. von Ompteda, „Eysen“; E. Georgy, „Die berliner Range“; Sienkiewicz, „Quo vadis?“; J. Wassermann, „Die Geschichte der jungen Renate“ in L. Ganghofer, „Der Dorfapostel“. — Seveda niso izposojevalnice knjig najboljšo merilo za pravo vrednost kake knjige.

Srečne pesmi. Mascheronijeva balada „For all Eternity“ je donesla čistega dobička čez 200.000 K; založnik je skladatelju izplačal zanjo 50.000 K, dasi jo je bil ta prej ponujal brez uspeha drugemu založniku za 200 K. Tako velikanski dobiček je donesla tudi Sullivanova pesem „Lost Chord“; skladatelj jo je zložil v eni uri srečnega razpoloženja. Najsrečnejši je bil pa založnik pesmi „In old Madrid“, ki mu je donesla skoro pol milijona kron.

Bizantstvo v znanosti. Ne mislimo tu na bizantstvo v slabem pomenu, ampak na bizantstvo kot znanost. Dolgo časa se niso zapadni učenjaki mnogo zmenili za stari Bizancij in njegovo zgodovino. Odkar je padel Carigrad pod turško oblast, je nekako izginil iz svetovne zgodovine. Zdaj je pa obrnila znanost tudi nanj svojo pozornost. Pred desetimi leti je začel izhajati list „Byzantinische Zeitschrift“, ki je zbudil podobna podjetja v drugih slovstvih. V Peterburgu izhaja „Vizantinskij Vremennik“, na Francoskem „Revue de l' Orient latin“, „Revue de l' Orient chrétien“ in „L' Écho d' Orient“, v Rimu pa latinski „Oriens christianus“ in „Bessarione“, ki ima posebni namen združiti zapadno cerkev s katoliško. Na več vseučiliščih so se vpeljale tudi stolice za bizantski studij. — Proučevanje carigradske preteklosti bo pojasnilo pač tudi marsikatero vprašanje, ki se tiče jugoslovanske in vzhodne cerkvene zgodovine.